

Mooi verhaal, nu nog happy end

De intrede van afbrekbare verpakkingen

Jozefien VAN HUFFEL

Stelt u zich voor: even opruimen na de maaltijd. De kartonnen doos van de rijst hoort bij het papier. De sausbokaal: het glas. En het plastic bakje van de kip? Bij het groenafval, natuurlijk!

Hè? Uiteraard hoort dat bakje vandaag bij het restafval, maar dat kan ooit veranderen. Verpakkingen- en ander plastic dat je kunt composteren bestaat al meer dan vijftien jaar. „De plastics zijn gemaakt van plantaardige grondstoffen: vezels van suikerriet of bamboe of zetmeel uit graan of aardappelen”, weet Dirk Wens van Be Natural, dat biologisch afbreekbaar plastic verdeelt. „Bij Delhaize hebben biokruidenten en biokip een composteerbare potje of bakje, bij Carrefour zit een deel van het fruit en groenten in suikerrietschaaltjes en bedrukt bioplast. De meest gebruikte toepassing is echter de draagtas.”

Vandaag kom je de afbrekbare verpakkingen niet vaak tegen.

Door de kleinschalige productie zijn ze nog vrij duur, te duur volgens veel bedrijven. Bovendien betaalt wie in bioplastische verpakking nog de hoge recyclagepremie voor regulier plastic. Maar in de toekomst hebben we ze nodig.

„De huidige plastics zijn gemaakt uit aardolie, en dat is geen oneindige bron”, vervolgt Wens. De wereldbevolking gebruikt nu jaarlijks 250 miljoen ton plastic, een cijfer dat blijft stijgen. „Op die manier zitten we in 2040, ten laatste 2050, zonder aardolie. Een bijkomend voordeel is dat er veel minder koolstofdioxide (CO₂) vrijkomt als je afbreekbare plastics gebruikt, zelfs als je ze verbrandt als ze hun dienst hebben bewezen.”

Verskil zichtbaar maken

Dat plastic dat ofwel bij mensen thuis, ofwel in de fabriek kan worden gecomposteerd, toch verbrand wordt, is niet echt de bedoeling. „Maar in de hele wereld is er nog discussie over wat er met het plastic gebeurt 'op het einde van het leven'. We hebben een mooi verhaal, maar nog geen happy end”, legt Wens uit. De verpakkingen zouden bij het groente-, fruit- en tuinafval (GFT) kunnen, zodat er geen nieuwe categorie moet komen. „Zowel Fostplus, dat het recyclen van afval coördineert, als de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) is nog geen voorstander, omdat het verschil tussen composteerbaar en regulier plastic niet voldoende zichtbaar is”, zegt Wens.

„Voorlopig is verbranding van de producten dus een goed alternatief. In de toekomst moeten we zorgen dat de mensen het afbrekbare plastic en de bijbehorende logo's herkennen. De producten zijn er en uit de vele vragen blijkt dat de interesse er ook is.”

Bekers en schaaltes. Het kan afbreekbaar. © Francis Tilborghs

Meer info via info@benatural.be of 03 685 64 68.

Leukemieman tot leven gewekt

‘Sinds je weg bent, ben je overal’. Het verhaal van Tobias is verrassend en toch herkenbaar

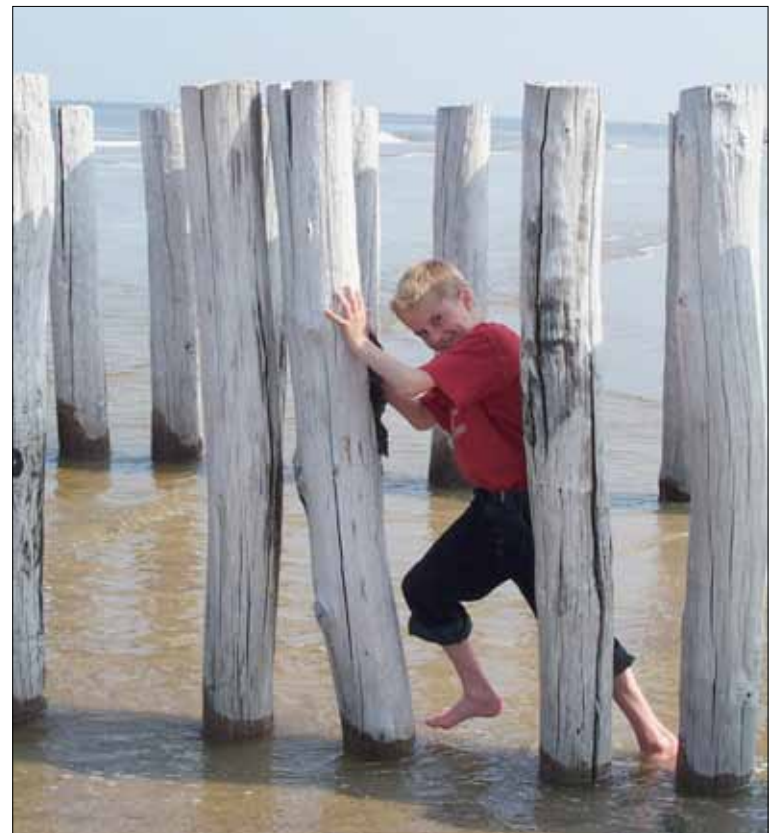
- Geslaagd debuut van nog onbekende auteur
- Veel meer dan verhaal van één jongetje

Lieve WOUTERS

Dat er schrijftalent en -goesting in haar verborgen zat, wist Eva De Wit al langer. Het was wachten op de ontmoeting met Tobias, om daar ook echt iets mee te doen. De twee leren elkaar kennen op de kinderafdeling van Gasthuisberg in Leuven. Tobias is twaalf en kreeg net te horen dat hij leukemie heeft. Eva is sinds kort vrijwilligster op de afdeling. Tobias is het eerste patiëntje dat ze leert kennen in het beginstadium van de ziekte. Vanaf de eerste ontmoeting raakt ze in de ban van zijn levenslust en van de manier waarop hij de verhoudingen tussen volwassenen en kind op zijn kop zet.

Na zijn dood rijpt het idee om de gedachten aan hem levend te houden met een boek. Tegelijk is Tobias, de leukemieman veel meer dan het verhaal van dat ene jongetje. Het boek maakt de lezer gevoelig voor al het goede waartoe mensen in staat zijn. Voor de schrijfster is het duidelijk dat je ook uit het zinloze lijden veel goeds kunt halen, verbondenheid, bijvoorbeeld. Met een lach en een traan ontroert het boek op haast elke bladzijde.

God speelt er overigens geen onbelangrijke bijrol in. Hij opent het verhaal en duikt geregeld op in waarvragen die nooit helemaal beantwoord worden. Voor de één is Hij een zekerheid, al heeft Hij zijn mindere kanten. Voor de ander een ‘misschien’, waar je toch wel veel troost in

Tobias Carels, een kereltje met een bijzondere kracht, nu verder levend in een inspirerend boek. © Didier Carels

kunt vinden. „Op dat vlak zijn zowel mijn man en ik, als de vader en moeder van Tobias, verschil-

In het boek met zijn vele waaromvragen speelt God geen onbelangrijke bijrol

lend van elkaar”, zegt schrijfster Eva De Wit, echtgenote van advocaat Paul Quiryen. Vader en moeder, dat zijn Didier Carels en Gerd Dams. Didier: „Tobias was

een jongen die graag op een positieve manier in de belangstelling stond. Op de afdeling leek hij soms een gezonde jongen die er maar was om de anderen te animeren. Hij was verbaal heel sterk en wilde journalist worden. Met het boek gaat zijn droom toch een beetje in vervulling. Te meer omdat de opbrengst andere kankerpatiëntjes ten goede zal komen.”

Eva De Wit, Tobias, de leukemieman, Van Halewyck, Leuven, 2009, 160 blz., 14,90 euro, ISBN 978 90 5617 945 8.

Advertentie

Stannah trapliften de ideale oplossing.

Nieuw model Stannah

Stannah bvba
Poverstraat, 94
1731 Relegem
fax: 02 366 44 80

info@stannah.be
www.stannah.be

Bestel en documentatie gratis:
tel 0800 95 950
Toestel SO99 (gratis nummer)

Naam + voornaam

Adres

Postcode

Stad

Tel.:

Grafonderhoud in bijberoep

Gemeente staat in voor onderhoud kerkhoven, maar niet voor de graven

Erik DE SMET

Begin november is traditioneel kerkhoftijd. Velen brengen dan een bezoekje aan de begraafplaats om het graf van familieleden en vrienden te groeten. Vaak is Allerzielen ook dé aanleiding om het graf schoon te maken, één en ander te herstellen en verse bloemen aan te brengen. Het is immers zo dat de gemeente wel de begraafplaats onderhoudt, maar niet de graven. Oogt een graf erg verwaarloosd, dan kan de gemeente zelfs opdracht geven het te ruimen.

Commerciële grafzorg, in pakweg Nederland en Duitsland bestaat het al langer, maar bij ons is het nieuw. Heel soms deden grafmakers het voor een handvol goede klanten. Leraar Christophe Desmet uit Erembodegem startte

vorig jaar september met het onderhoud van grafzerken, in bijberoep. „Als kind ging ik met oma vaak het graf van opa's broer onderhouden”, vertelt hij. „Hij was tijdens de oorlog omgekomen in een bombardement en had een eeuwigdurend graf gekregen. Toen oma te oud werd, nam ik die zorg op me. Links en rechts vroegen kennissen om hetzelfde te doen voor hun graven.”

‘Oude graven zijn zo mooi’

Het kan dat mensen gehecht zijn aan een graf, maar dat ze er toch niet voor kunnen zorgen. Onder zijn klanten rekent Desmet bejaarden die minder mobiel zijn, en het graf van hun ouders of echtgenoot niet willen vergeten, maar evenzeer actieve mensen die niet in de mogelijkheid verke-

ren tijd te maken voor het onderhoud. Zoals de arts die nu over de Grote Plas praktiseert en toch het ouderlijke graf wil onderhouden. Desmet: „Ik besteed telkens twee tot drie uur aan een poetsbeurt. We reinigen, ontmossen en herstellen desgewenst de opschriften. Achteraf zend ik ook steeds een foto door om het resultaat te laten bewonderen.”

Beroepshalve vertoef Desmet dus veel op begraafplaatsen. Die ogen vaak grijs en grauw. „Oude graven vind ik eigenlijk bijzonder mooi”, besluit hij. „Zo'n oud en verweerd graf heeft geleefd, dat merk je aan kleine details. Aan mensen die twifelen om het graf van een familielid te laten vervangen of op te ruimen, raad ik aan om het te laten opknappen. Ze vertellen immers zoveel.”